

Ti hisztek a csodákban? Abban a csodában, ami lehetetlennek tűnik? Abban a csodában, amit még soha remélni sem mertél? Én igen, viszont van olyan, aki még nem is sejti, mi vár rá.

Ez a történet Dóriról szól. Dórit kiskorában elhagyták a szülei. Nem szerették őt, nem akarták megtartani. De megölni egy gyermeket olyan, mintha egy csillagot kioltanánk. Ezért hát kivitték az erdő közepére, és ott hagyták. Dóri az évek során nőtt, cseperedett, és befogadta az erdő. Lányaként nevelte, mintha csak egy gyönyörű pillangót tanítanánk meg arra, hogy hogyan használja a szárnyait. Dóri is tanította az erdőt. Megtanította a mókusoknak, hogy hogyan teleljenek el a makkból. Amikor hideg volt, megtanította a szélnek, a folyónak, a fának és a fűnek, hogyan kell lengedezni, elsimulni a fagyasztó hidegben.

Most is elég hideg volt, hisz a karácsony közeledett, esett a hó, és dér borította a fákat és a fűvet.

A kis cserfes kislány unatkozott: hideg volt most az állatoknak. Úgy döntött, hogy elindul felfedező útra, be is pakolt a levélből készült táskájába, amikor az erdő üzent: a szél süvített, azt súgta, most nem lehet. Dóri rég megunta, hogy folyamatosan megmondják, hogy mit csináljon, így hát úgy tett, mintha nem hallotta volna. Ám a fák ágai visszahúzták. Dóri dühös lett. Felüvöltött:

- Nem mondhatod meg, mit tegyek,

Azzal kitepte a karjait a szorításból, eliramodott a belváros felé. Rohant, rohant, ahogy csak a lába bírta, futott el a fojtogató múltja elől, meglátta az erdő szélét, és nekiiramodott. A beton szana-széjjel vágta a lábát, az autók fénye kivakította, a nagy házak láttán elszédült és megrogyott a lába.

Az emberek értetlenkedve nézték hosszú, göndör, kócos, földig érő haját. Koszos arcát, vállát, szabad ruháját, ami nem volt más, mint egy szakadt kendő és egy csomó levél. Hosszú, vörös haja beleakadt egy fába. Próbálta húzni, rángatni vissza, nehogy baja essen, de nem, nem engedték. Szaladt, elmenekült a homok elől. Amikor hirtelen olyan érzése lett, mintha valaki nyakon öntötte volna egy adag jeges vízzel.

Amikor elkezdte nyitogatni a szemeit, az első, amit látott, villanások és ordibálások voltak, majd egyre hangosodni kezdtek. Mostmár az egész termet látta, a keze meg volt kötve. Nyilván, aki az erdőn nőtt fel, simán szét tudta rágni a köteleket, és kiszaladt a teremből. Onnan egy folyosóra ért, ahol elfordult jobbra, felszaladt a lépcsőn, még egyszer jobbra, felment a tetőre, onnan simán átugrott egy másik házba, ahol fény szűrődött ki. Ráhelyezte a kezét a kilincsre, elfordította balra a zárat, kinyílt az ajtó, odabenn nevettek, ettek, ittak, énekeltek, hiszen ez nem olyan este volt, mint a többi karácsony este volt, ezt tudta mindenki.

Amikor meglátták Dórit, csak elmosolyodtak, halkabban folytatták tevékenységüket, odaléptek hozzá hárman. Megsimogatták, megfürdették, új ruhát adtak rá, etették, ittatták, nem zavarta őket, hogy hívatlanul érkeztek.

- Szia! Zora vagyok! Neked mi a neved? Képzeld, azt mondták, hogy elég buzgó vagyok, nagyon pörgős, pedig szerintem nem is. Nati is így gondolja, ő a legjobb barátom, majd

bemutatlak neki, ő is itt van – mutatott egy kicsit messzebb álló lányra, Zora, miután kezét fogott Dórival.

- Igen, azt látom. Dóri vagyok! – felelte és elmosolyodott. Ekkor egy másik lány lépett oda hozzá.
- Szia! Nati vagyok. Látom, Zorával már találkoztál – mondta Nati és ő is kezét fogott Dórival.
- Mi legjobb barátok vagyunk, Zora szinte már családtag – mondta és belekortyolt a poharába. Dóri értetlenül nézett rá, végül feltette a kérdést.
- Mi az a család?

Zora már nyitotta is a száját, de Nati megelőzte. A család az, amikor mindenben támogatjuk egymást, és feltétel nélkül szeretünk.

- De most már te is családtag vagy! – és amint kimondta ezt a mondatot, megszólalt a harang, és kezdődött az ajándékosztás. Zora és Nati oldalról megragadták és átölelték. Dóri egy családot kapott, pont azt, amire vágyott.

Az erdő mindig visszavárja, de most már az lett az otthona, és mindennél boldogabb ott. Soha ne add fel a reményt! A remény hal meg utoljára.